

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 30, št. 10
OKTOBER 2010

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ NOVO PASTORALNO LETO
- ⇒ ŽUPNIJSKO ROMANJE
- ⇒ LOGAŠKI SKAVTI
- ⇒ 4. SEJA ŽPS

NOVO PASTORALNO LETO – LETO DOBRODELNOSTI IN SOLIDARNOSTI

Preteklo leto smo na Slovenskem obhajali evharistično leto v spoznanju resnice, da je »evharistija Božji dar za življenje sveta.« Z evharističnim kongresom v Celju naj bi poglobili nedeljo kot Gospodov dan, dan za Boga, za bližnje, za sebe.

Z novim pastoralnim letom pa smo začeli »leto krščanske dobrodelnosti in solidarnosti«. To uresničujemo tedaj, ko živimo v medsebojni ljubezni in naklonjenosti, razumevanju in odpušča-

nju, v bližini človeka v vsakršni življenjski stiski: osebni, družinski, družbeni, duhovni in gmotni. Socialne stiske naraščajo: revnim in zapostavljenim, bolnim in ostarelim se pridružujejo številni, ki so izgubili službo in živijo v težkih razmerah. Še hujše so duševne stiske človeka, ki tava brez cilja in pada v razne oblike odvisnosti. To so posledice duhovne revščine, ki so še hujše, saj mnogi zapuščajo Boga, ki je vir življenja.

Z ugotavljanjem dejstev še nič ne rešimo. Tudi v župnišče dnevno prihajajo ljudje po vsakovrstno pomoč.

Župnijska Karitas je organizirana služba bližnjemu, ki nas tudi vzgaja za solidarnost. Slovenski človek in kristjan, pa tudi naši župljani, ste že neštetokrat dokazali, da ste pozorni za stisko bližnjega.

Čemu torej leto krščanske dobrodelnosti in solidarnosti? Ali smo dolžni delati dobro tudi brez posebnega leta? Evangelij nas vzgaja v

ljubezni do bližnjega, ki je merilo človečnosti in krščanstva. V priliki o usmiljenem Samarijanu nas Jezus, naš Odrešenik in učitelj, spodbuja k dejavni ljubezni: »*Pojdi in tudi ti tako delaj!*« (Lk 10, 37)

Skupne naloge in isti cilji nas povezujejo v eno občestvo, v katerem podpiramo drug drugega.

Jezus Kristus nam zagotavlja: »*Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi*« (Mt 18,20).

Bog nam vsak dan prihaja naproti v tako navadni podobi vsakega od nas, da ga pogosto zlahka prezremo. Naj bo to leto šola in vzgoja, da bomo prepoznali Jezusa v bližnjem, saj je rekel: »*Žejen sem bil, lačen sem bil, potnik sem bil, nag sem bil ... karkoli ste storili komu teh malih, ste meni storili*. Dobrodelnost torej ni v tem, da damo kaj od svojega, ampak da delimo, kar smo prejeli, kar niti ni naše.

*Janez Komapre,
Župnik*

POSEBNA IZVEDBA FARNEGA ROMANJA 2010

Po petih letih moje ponovne preselitve v rojstni kraj sem se odločila, da se udeležim farnega romanja, ki je bilo letos usmerjeno k Mariji Bistrici na Hrvaško. Poleg sem povabila še svojo taščo z Vrhnike, da bom imela zagotovljeno družbo vsaj na avtobusu. Pa se je obrnilo tako, kot bi niti v sanjah ne mogla pričakovati. Težko je v kratkem in jedrnatem zapisu izrazi-

ti, kar sem ob tem doživljala. A čutim potrebo, da svojo izkušnjo delim z vsemi, ki berejo naš Farni list, predvsem pa z udeleženci farnega romanja, saj mi po vsem, kar se mi je dogajalo, v srcu odmeva verz naše himne ob stoletnici župnije: »*Pričevalec moj, na oltar poglej – ostani zvest mi še naprej.*« Čeprav se težko izpostavljam in nimam poguma za pričevanje o mnogih

čudovitih stvareh, ki jih Bog dela v mojem življenju, sem tokrat dobila priložnost, da to storim.

Že med tednom pred načrtovanim romanjem sem si pripravila manjšo denarnico z nekaj denarja in osebno izkaznico za prestop meje. Saj drugega poleg malo malice za romanje ne potrebujem. Na zadnjo avgustovsko

soboto zjutraj naju je s taščo moj mož odpeljal do cerkve in naju spotoma še vprašal, če imava osebni izkaznici. Obe sva z gotovostjo pritrdili. Pred odhodom smo se za kratek čas še ustavili v cerkvi, da smo prejeli blagoslov za srečno pot. Jaz sem mimogrede v cerkvi vzela še novo številko Ognjišča in Družine in ju spravila v nahrbtnik. Ko smo se razporedili po avtobusih, je skrbna Metoda še povprašala, ali res imamo vsi osebne izkaznice, da ne bo kdo ostal na meji. Nihče se ni javil, da je nima. Jaz sem bila tako prepričana, da jo imam, da se mi ni zdelo potrebno še enkrat preveriti. Tako smo krenili na pot. Zmolili smo jutranjo molitev in hvalnice ter zapeli nekaj pesmi.

Po polurnem postanku na počivališču Marche pri Čatežu smo se odpeljali do bližnjega mejnega prehoda, kjer na slovenski strani razen spiska potnikov niso nič preverjali. Na hrvaški strani pa je carinik pregledoval osebne dokumente. Iz denarnice sem vzela osebno

izkaznico in ugotovila, da to sploh ni, pač pa je zdravstvena izkaznica. Seveda nisem imela pri sebi nobenega drugega dokumenta. V trenutku me je prešinila misel, če mi je namenjeno,

carinik ne bo pozoren; če pa bo opazil, mi danes Marija Bistrica ni namenjena. Seveda je carinik takoj opazil razliko in mi odločno povedal, da čez mejo ne morem. Povsem mirno

in vdano sem sprejela spremenjene okoliščine in se izročila Božji volji. Upala sem le, da zastoj zaradi mene ne bo predolgo trajal. Žal mi je bilo za nevšečnosti, ki sem jih povzročila drugim romarjem. Izstopila sem iz avtobusa in odšla s carinikom, da mi napiše list o zavrnitvi. To pa je trajalo skoraj eno uro. Ob tem sem premišljevala, kako togi in brezčutni so človeški predpisi, ki se izvajajo po črki zakona, ne glede na dejanske okoliščine, in čutila veliko hvaležnost, da poznam tudi Božje zakone, ki temeljijo na Božji ljubezni in usmiljenju. Potem so me morali z avtobusom odpeljati še nazaj na slovensko stran. Odložili so me na počivališču Marche. Romarjem sem zaželela lepo romanje in srečno pot in naj ne skrbijo zame, saj sem odrasla oseba in se bom že kako znašla. Odhajali so z različnimi občutki ob moji nerodni situaciji, od obsojanja, zgražanja, pomilovanja do zaskrbljenosti. Vse občutke razumem in so bili povsem upravičeni. Tudi sama bi jih občutila, če bi se to zgodilo

komu drugemu.

Jaz pa sem bila čisto mirna. Imela sem nekaj denarja in mobilni telefon in to v soboto dopoldne. Nisem želela vznemirjati svojih domačih. Bom že našla kakšno rešitev, sem premišljevala. Sprehodila sem se po počivališču čez bencinsko črpalko, a ni bilo niti enega slovenskega avtomobila. Sami tujci, le en policijski avtomobil je stal na robu. Šla sem proti avtocesti in opazovala, če bom videla kakšno slovensko registracijo, pa je ni bilo. Nisem zbrala poguma za štopanje. Vrnila sem se do Marcheja in se negotovo napotila v nasprotno smer proti avtocesti, da bi našla kak izhod, da bi šla peš do prvega naselja. Vedela sem, da Čatež ali Brežice ne morejo biti tako daleč, da ne bi mogla peš, saj imam dovolj časa. Začelo je rahlo deževati. Po nekaj korakih se je do mene pripeljal policijski avto z dvema policistoma. Ustavila sta, odprla okno in me vprašala za dokumente. Rekla sem jima: »Če bi imela osebno izkaznico, potem ne bi bila tukaj,

bila bi na romanju k Mariji Bistrici na Hrvaškem. Tako pa so me na meji zavrtili.« Vprašala sta me, če vem, da sem v prekršku, ker hodim ob avtocesti. Odgovorila sem jima, da se tega zavedam, a si ne znam pomagati. Vprašala sem ju, če mi morda lahko onadva pomagata in me peljeta do najbližjega avtobusa ali vlaka. Malo sta pomislila, takoj nato pa sta mi na zadnjem sedežu naredila prostor in mi ponudila pomoč. Vozili smo se kar nekaj časa in vso pot je močno deževalo. Pripeljala sta me na železniško postajo v Brežice in mi povedala, da je vhod z druge strani, da ne bi preveč iskala. Lepo sem se jima zahvalila za prijaznost in pomoč, ju v srcu blagoslovila in se Bogu zahvalila, da mi ju je poslal tako hitro in s tako sočutnim srcem. Kupila sem vozovnico za vlak proti Ljubljani, ki pride čez dobro uro. Kako lepo. Ta čas bom brala Ognjišče, ki sem ga zjutraj v cerkvi po Božji previdnosti vzela seboj. Vsebina me je tako prevzela, da sem pozabila na svojo sramoto in začutila, da mi

je Bog ta dan pravzaprav namenil posebno romanje, pripravljeno samo zame. Dopustil je mojo nerodnost, ki me je spravila v nezavidljiv položaj, mi potem tako očitno pomagal in mi dejansko pripravil nekaj boljšega. Ob točni uri je pripeljal vlak, prav tak, kot smo se letos z njim peljali v Celje na Evharistični kongres. Udoben in tih, tako da sem vso pot lahko nadaljevala z branjem bogate vsebine. Ob 13. uri sem prispela v Ljubljano in takoj odšla na avtobusno postajo. Tudi avtobus sem dobila čez dobre pol ure, kar ni bilo problematično. Še malo sem brala, potem pa s hvaležnostjo premišljevala, kako je Bog čudovito poskrbel zame in mojo smolo spremenil v čudovito posebno romanje. Kljub zunanji sramoti in nesreči sem ta preobrat doživela kot osebno razodetje Božje ljubezni, ker sem ves čas čutila Njegovo navzočnost in varstvo. Vsak korak mi je sprotil pokazal čudovit načrt, ki mi je bil ta dan namenjen. Ker se nisem upirala, sem namesto trpljenja in razočaranja

imela zelo lep in notranje bogat dan.

Spoznala sem, da vseh situacij v življenju ne moremo predvideti, pa če smo še tako previdni in dosledni. Če Bog hoče drugače, bo to tudi izpeljal. Če se pri tem upiramo, trpimo in smo nesrečni; če pa sprejmemo nepredvideno situacijo z zaupanjem, se navidezna nesreča izkaže kot nekaj boljšega in lepšega. Bog noče, da trpimo, vendar nas preko trpljenja vzgaja, da bi mu bolj zaupali in sprejeli njegov načrt, ki vse naše najboljše načrte neskončno presega. Res pa je, da teh njegovih načrtov ne razumemo takoj, pač pa spoznamo šele kasneje, ko različne dogodke med seboj povežemo in pogledamo z druge perspektive.

Ljudje zelo različno doživljamo napake drugih. Zase vem, da bom odslej bolj prizanesljiva in sočutna do napak drugih, ker vem, koliko okoliščin vpliva na naše odločitve in da včasih Bog dopušča naše napake, da se nam preko njih razodeva. To

je moja osebna izkušnja, ki je ne morem zadržati zase. Naj to moje pričevanje vsaj koga nagovori, da je pogled na življenjske dogodke lahko tudi drugačen, da Bog zmore pisati ravno tudi po vijugastih črtah. Gospod me vabi: »Prepuusti se mi, zaupaj mi in v tvojem življenju bom delal čudovite stvari.« Dopustimo mu to, pa čeprav so za to potrebne naše napake in nepopolnosti.

E. P.

ROMALA SEM

Letos sem bila na romanju že drugič. V Mariji Bistrici je zelo lepa in velika cerkev. Najlepši je kip Marije. G. Metoda nam je povedala, da je bil kip te Marije dolga leta skrita pred vojaki. Zakopali so ga v zemljo. Tam je ostal zelo dolgo. Potem so jo še enkrat skrili.

Gospa Zalka in babica sta mi kupili za spomin, angelčka.

Tudi drugo leto pridem na romanje. Komaj že čakam.

Liza Gosak

»BOŽJA POTA SO MILOST IN USMILJENJE, NJEGOV KLIC JE LJUBEZEN.«

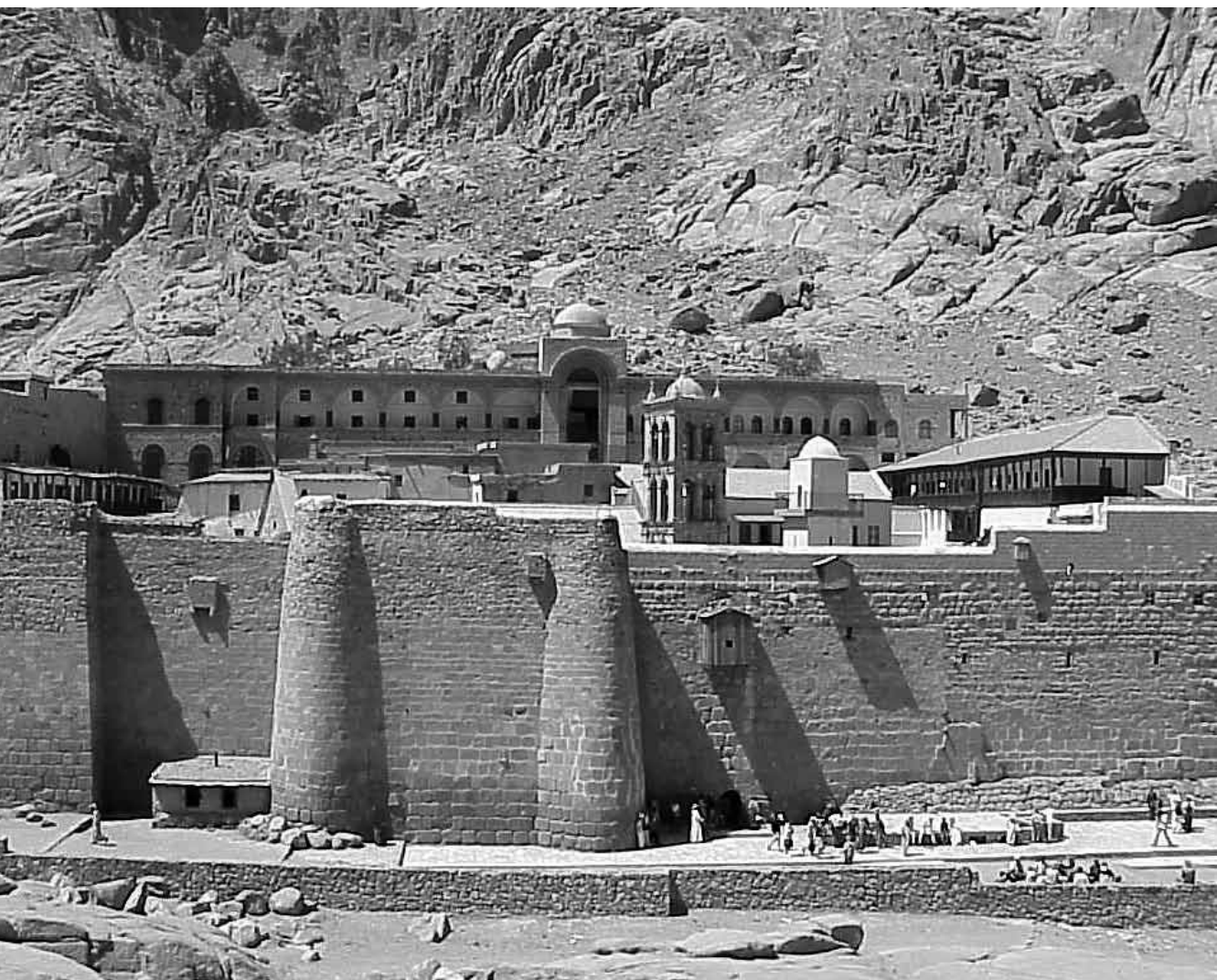
Sem sestra Martina, izhajam in kongregacije šolskih sester Sv. Frančiška – Kristusa kralja.

Že deset let delam kot misijonarka v Egiptu – Aleksandriji. Po

poklicu sem medicinska sestra. Aleksandrija zgleda evropsko mesto. Turiste zelo očara cerkev Svete Katarine.

Za misijon sem se odločila zato, da bi po-

magala tržaški provinci, ki ima sedež v Trstu. Potrebovali so pomoč za vodenje Doma za ostarele v Egiptu. V tem misijonu so bili v začetku tudi otroci, vendar so

Samostan sv. Katarine v Egiptu

jih kasneje premestili v Karitas.

Naša redovna skupnost ima tri redovne sestre, dve Egipčanki in mene. V domu je nastanjenih 34 bolnic v starosti od 75. do 101. leta. Od tega je tretjina muslimank, ostale pa so katoličanke.

Ne delamo nič posebnega, opravljamo svoje delo in tako pričujemo, drugi pa nas opazujejo. Nekateri nam rečejo: »Sestre, od vas smo se nekaj naučili – ljubiti bolnike.«

Druga zaposlena mi je dejala: »Vse, kar znam, sem se naučila pri vas. Dolžnica sem vam. Mnogi sorodniki pravijo: »Če ste vi tukaj, sem jaz brez skrbi za našo bolnico.«

Tako razumejo, da ne delamo za denar, ampak da opravljamo dobra dela »iz srca« kot pravijo one.

Vzdržujemo se sami, del sredstev dobimo od province, nekaj tudi od darov.

Vsa dela naredimo izključno same: od pospravljanja, pranja, likanja, nege bolnic, nabave

hrane, zdravil in vsega ostalega, kar potrebuje-mo.

Mi smo tukaj, da šibka luč krščanstva, ki je tukaj, ne ugasne. Vemo, da se je odvijalo na ozemlju današnje Aleksandrije veliko no-vozaveznih dogodkov in da so bili tukaj svetniki in mučenci prve Cer-keve. Številni tukajšnji kristjani ne vidijo svoje prihodnosti, zlasti to ve-lja za mlade.

Nikoli nisem doži-vela česa neprijetnega. Ljudje nas spoštujejo in cenijo naše delo.

V naš dom spreje-mamo vse, ne glede na vero. Meni še na misel ne pride, da bi ljudi lo-čevala glede vere. Ko se posvečaš bolniku, ki morda niti govoriti ne more, in ti ta vrne tvoj trud z nasmehom, je to nasmeh sveta. Z njim ti vse poplača.

Čeprav smo samo tri, se dobro razumemo in zelo dobro sodeluje-mo. Smo kot ena zelo velika družina. Moramo sodelovati ena z drugo, kajti je dela zelo veli-ko. Veliko oskrbovank je hudo bolnih in zanje je potrebno še posebej

skrbeti. Velikokrat pri-dejo tudi težki dnevi in ne vemo, kako naprej. Pomagamo si tako, da gremo v kapelo pred tabernakelj, tam moli-mo in se pogovorimo z Gospodom, da nam pomaga in svetuje, kako naprej.

Vsak dan imamo tudi sveto mašo. Ob delavnikih obiskujemo mašo samo redovnice, ob nedeljah so pri sveti maši tudi oskrbovanke doma.

Vsake dve leti se rada vračam v doma-čo župnijo, kjer redno obiskujem sveto mašo, obiščem pa tudi oskrbo-vance v Domu Marije in Marte.

V misijonu name-ravam ostati še dve leti. Kako bo naprej, bomo videli. Odvisno od tega, kaj Gospod želi. Če me rabi, mi bo še podaril moč in zdravje, da bom še naprej pomagala rev-nim in ubogim.

Sestra Martina

ŠOLA ZA DRUŽINO

V četrtek, 23. 9. 2010, smo v okviru šole za družino imeli priložnost prisluhniti dr. Stanku Gerjolju.

Na prvem srečanju, ki ga je predavatelj naslovil ***Kdo sem in komu pripadam?***, smo se najprej dotaknili poročila o stvarjenju človeka (1 Mz 1,7.21-22). Bog se od

stvarjenja naprej pogovarja s človekom, ga išče in oblikuje po svoji podobi. Ko se Adam zbudi iz spanja brez »ukradenega« rebra, začuti svojo nepopolnost in ranljivost ter zahrepeni po ljubezni. Odprtost za ljubezen nas spodbuja k življenju odnosov, v moči katerih smo sposobni v vsakem

»vesoljnem potopu« najti pot do »Noetove« barke rešitve.

Potem smo poslušali o očaku Abrahamu. Sveto pismo predstavi Abrahama v prvi vrsti kot vzor vere, dr. Gerjolj pa nam ga je orisal tudi kot konkretnega zakonskega moža in očeta, ki mu življenje prav nič ne

Utrinek iz prvega predavanja. Foto Igor Cergolj.

prizanaša. Čeprav je živel v drugačnem kulturnem okolju, se on in njegova družina srečujejo s podobnimi vprašanji, kot se nam pojavljajo v sodobnem času. Niso brez napak, a nas kljub temu učijo verovati, živeti, delati in ljubiti.

Odnos med Abrahamom in Izakom v odlomku Abraham daruje Izaka, 1 Mz 22,1-19, dr. Gerjolj vzame kot izhodišče za interpretacijo naravnega konflikta med starši in otroci, ko ti odrasčajo. Abraham zastopa tako matere kot očete, ko spremljajo svoje otroke na strmi, negotovi in naporni poti odrasčanja, Izak pa je zastopnik odrasčajočih sinov in hčera. V tej pripovedi gre za preizkus Abrahamove osvobajajoče vere. Bog želi, da Izak odraste in postane samostojen. Zato ga mora »iztrgati« iz očetovih (in materinih) rok, očeta oz. mater pa »prisiliti«, da zaupata Bogu in sinu oz. hčerki.

Za konec pa nam je dr. Gerjolj predstavil še temeljne osebne, karakterne in značajske poteze, ki se izoblikujejo v kriznih situacijah, ko nam »teče voda v grlo«. Čeprav je kategoriziranje in razdeljevanje ljudi v skupine vprašljiva zadeva, obstajajo razlike in podobnosti, ki so enim bolj, drugim manj skupne. Pogosto se srečujemo z depresivnimi ljudmi, ki radi malo »pojarmajo«. Včasih smo tudi sami taki. Po drugi strani srečujemo ljudi, ki neradi govorijo o sebi in raje razpravljajo o splošnih

zadevah. V tretjo skupno sodijo ljudje, ki se strogo držijo predpisanih pravil in so prepričani, da sami ne storijo nobene napake. Sami sicer stalno ponavljajo, kako so »slabi«, toda Bog ne daj, da jim kdo drug omeni kako njihovo napako. Četrto skupino pa sestavljajo histerični ljudje, ki hitro vzklijo. Tudi Jezus je srečeval vse te štiri tipe osebnosti. Ker imamo vsi nekaj omenjenih značilnosti, je potrebno najprej poznati sebe in se sprejemati »v svoji koži«.

Toliko o prvem srečanju ŠOLE ZA DRUŽINO.

Dr. Stanku Gerjolju pa lahko prisluhnete tudi na **drugem srečanju**, ki bo **28. oktobra 2010 ob 19.00 v veliki veroučni učilnici**, ko bo govoril o odnosih in komunikaciji v družini ter o odpuščenju in brezpogojnemu sprejemanju.

Stanko Gerjolj je lazarist, teolog, psiholog in pedagog. Trenutno vrši službo dekana na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani ter predava pedagoške in vzgojno psihološke vsebine, poglobljeno pa se ukvarja z geštalt pedagogiko. Napisal je vrsto znanstvenih in strokovnih člankov ter več monografij v slovenskem in nemškem jeziku. Med najodmevnejša dela sodi knjiga *Živeti, delati, ljubiti*, v kateri pedagoško in psihološko interpretira biblične pripovedi.

SVETNIK MESECA – SVETA SABINA

Sveta Sabina je bila rimska mučenica. Bila je poročena s senatorjem

Bazilika svete Sabine v Rimu

Valentinom. V krščansko vero jo je spreobrnila njena sužnja sveta Serapija. Ko so Serapijo mučili in obglavili kot čarovnico, je Sabina skrbno spravila njene ostanke v družinski mavzolej. To pa je bil za oblast zločin, zato so jo ovdali za zločinko. Neki prefekt Elpidij jo je obsodil za kristjanko, zato so jo mučili. To se je zgodilo leta 125 v mestu Vindeni na področju današnje italijanske pokrajine Umbrije.

Leta 430 so njene relikvije prinesli na aventinski grič v Rim v posebno baziliko, ki so jo zgradili prav njej v čast. Tako je dobila mesto med velikimi rimskimi svetnicami. Njen god navadno praznujejo 29. avgusta, v nekaterih deželah tudi 27. oktobra.

Sabina

POROČILO S ČETRTE SEJE ŽPS

Na zadnji seji Župnijskega pastoralnega sveta (ŽPS), ki je bila v ponedeljek, 13. septembra 2010, smo člani sklenili, da vas bomo seznanjali z našim delom in v Farnem listu vsak mesec objavili kratko poročilo z zadnje seje. Na 4. seji ŽPS smo se člani novega sveta prvič sestali samostojno, brez članov prejšnjega sveta, ki so nam pomagali pri pripravi praznovanja stoltnice naše župnije.

V uvodni molitvi smo naše delo priporočil Svetemu Duhu. V prvem delu seje se je vsak član na kratko predstavil in podal svojo vizijo dela v ŽPS, pričakovanja, želje in ideje. Vsi člani smo izrazili pripravljenost za delo in odprtost za sodelovanje. Vendar vsega dela ne bomo opravili sami,

ampak bomo pridobivali tudi zunanje sodelavce (tako se bomo za pomoč večkrat obrnili na vas).

V osrednjem (študijskem) delu seje smo obravnavali temo iz Gradiva za župnijske pastoralne svete z naslovom Evharistija življenja – Dajte jim vi jesti, saj nam bo v tem pastoralnem letu izziv dobrodelnost. Članek za septembrsko temo z istim naslovom je pripravil msgr. Anton Kompare. V prispevku je poudarek na hrani. Vendar pri tem ne gre le za telesno, ampak predvsem za duhovno lakoto, ki klije v potrošniškem sistemu. »Dajte jim vi jesti!« pomeni: »Oznanjajte veselo novico!« Naše evangelizirano življenje je ena sama evharistija; naša dobrot, solidarnost ... izhajajo iz našega duhovnega življenja. V življenju ravnaj-

mo po pravilu: Vračajmo, kar smo prejeli! Uvodni predstavitvi teme je sledilo delo v skupinah in kratko poročanje.. Pogovarjali smo se, kaj lahko konkretno naredimo v naši župniji, naši okolici ... Komu lahko jaz dam jesti? Kako naj k njemu pristopim?

V zadnjem delu seje smo v svet Miklavževega vrtca kot predstavnika župnije izvolili Bojana Doljaka. Dogovorili smo se o sodelovanju pri sve-ti maši ob dnevu služenja (19. 9).

Sklenili smo, da bomo k branju Božje besede pri nedeljski maši povabili nove bralce, predvsem člane različnih skupin, ki delujejo v župniji, družine pa tudi birmance in njihove družine in tako razbremenili sedanje sodelujoče. Pravili bomo srečanje z novo priseljenimi družinami, ki jih je v župniji veliko, in tudi njih povabili k sodelovanju. Sveto mašo ob obletnici krstov, ki bo prvo nedeljo v oktobru (3. 10.), bo pripravila komisija za oznanjevanje.

Sejo smo zaključili z molitvijo.

Petra Rok

ALI SI ŽE SLIŠAL/A, KAJ SO LETOS POLETI POČELI LOGAŠKI SKAVTI?

Vsak je pograbil svoj nahrbtnik, napolnjen z nekaj majicami in hlačami, zobno ščetko in brisačo, spalno vrečo ter menažko. Ni pozabil niti na kopalke in pelerino, kajti skavt ne pozna slabega vremena, le slabo opremo. Obul je še gozdarje in se podal novim pustolovščinam naproti! In veš, kaj vse je doživel?!

Spal je pod tisočimi zvezdami, se zbudil s pogledom na nepozaben sončni vzhod, se večkrat nasmejal do solz, pel do onemoglosti ob kitari ali na suho, raziskoval neodkrite dele Bele krajine in Primorske, se spustil v globine Škocjanskih jam, zaplaval v slanem slovenskem morju ter v prelepi, topli Kolpi; po končanem kopanju je sprostil svoje telo v blatni kopeli, preizkusil svoje kuharske sposobnosti in nove recepte, okusil gostoljubje domačinov, katere je spoznal, ko jim je pomagal pri njihovih opravilih, krepil svoje mišice v vikinških igrah, oblečen v pravo vikinško opravo, izkazal svoj pogum na progi preživetja, doživel sveto mašo v družbi srn in zajčkov, se zvečer pogrel ob tabornem ognju s pečeno hrenovko v rokah in takoj, ko je zatisnil oči, ob pesmi Angelček, varuh moj sladko zaspal.

Te je zamikalo, da bi tudi ti doživel vse te dogodivščine v družbi novih prijateljev?

Ne oklevaj, opogumi se in se nam pridruži!

Dobimo se v **SOBOTO, 2. 10. 2010 ob 11. uri** pred cerkvijo v Gornjem Logatcu. Veseli bomo tudi tvojega prijatelja, brata, sestre, bratranca, sestrične, sošolca, sosede ...

Pa še nekaj za starše:

Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov (ZSKSS) je nevladna, neprofitna organizacija, odprta za vse, vodimo jo prostovoljci. Osnovni namen ZSKSS je prispevati k polnemu telesnemu, duševnemu, duhovnemu in družbenemu razvoju mladih ljudi, da bodo lahko postali trdne osebnosti, odgovorni državljanji ter člani krajevnih, nacionalnih in mednarodnih skupnosti.

KOLEDAR

OKTOBER

2010

- 1. oktober** – prvi petek, obisk bolnikov na domu. Po sv. maši molitvena skupina, pevske vaje članov MePZ v veliki učilnici; *ZAČETEK OKTOBR-SKE POBOŽNOSTI.*
- 2. oktober** – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.
- 3. oktober – 27. NAVADNA NEDELJA – ROŽNOVENSKA**; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.
Pri sv. maši ob 10. uri OBLETNICE KRSTOV.
- 4. oktober** – po sv. maši srečanje skupine KARI-TAS, ob 20. uri srečanje KATEHETOV.
- 5. oktober** – srečanje birmanskih voditeljev.
- 7. oktober – ROŽNOVENSKA MATI BOŽJA.**
- 8. oktober** – po sv. maši molitvena skupina, pevske vaje članov MePZ v veliki učilnici.
- 9. oktober** – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega; priložnost za sv. spoved.
- 10. oktober – 28. NAVADNA NEDELJA**; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.
- 11. oktober** – srečanje članov ŽPS.
- 12. oktober** – kateheza za birmance in starše.
- 15. oktober** – po sv. maši molitvena skupina, pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.
- 16. oktober** – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega; priložnost za sv. spoved.
- 17. oktober – 29. NAVADNA NEDELJA**; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.
Pri 10. maši OBLETNICE POROK.
- 18. oktober** – priprava na sv. krst.
- 19. oktober** – kateheza za birmance in starše.
- 21. oktober – ZAČETEK KATEHEZ.**
- 22. oktober** – po sv. maši molitvena skupina, pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.
- 23. oktober** – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.
- 24. oktober – 30. NAVADNA NEDELJA – MISIJONSKA**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov IV. zakonske skupine.
- 29. oktober** – po sv. maši molitvena skupina, pevske vaje za člane MePZ v veliki učilnici.
- 30. oktober** – od 16.–18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.
- 31. oktober – 31. NAVADNA NEDELJA**; sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje članov V. zakonske skupine. *Ure prestavimo na zimski čas.*